

Γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής με θέμα «Νομικό πλαίσιο της πολιτικής για τους καταναλωτές»

(2006/C 185/13)

Στις 10 Φεβρουαρίου 2005, και σύμφωνα με το άρθρο 29, σημείο 2 του Εσωτερικού Κανονισμού, η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή αποφάσισε να καταρτίσει γνωμοδότηση με θέμα: «Νομικό πλαίσιο της πολιτικής για τους καταναλωτές».

Το ειδικευμένο τμήμα «Ενιαία αγορά, παραγωγή και κατανάλωση», στο οποίο ανατέθηκε η προετοιμασία των σχετικών εργασιών, επεξεργάστηκε τη γνωμοδότηση του στις 28 Μαρτίου 2005 με βάση την εισηγητική έκθεση του κ. PEGADO LIZ.

Η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή κατά την 426^η σύνοδο ολομέλειάς της, της 20^{ης} και 21^{ης} Απριλίου 2006 (συνεδρίαση της 20^{ης} Απριλίου 2006), υιοθέτησε με 45 ψήφους υπέρ, 26 ψήφους κατά και 2 αποχές, την ακόλουθη γνωμοδότηση.

1. Σύνοψη

1.1 Η πολιτική που προτίθεται να ακολουθήσει κάθε κοινότητα δικαίου πρέπει να βασίζεται σε μία νομική βάση που καθορίζει τα όρια των αρμοδιοτήτων της εν λόγω κοινότητας καθώς και τις παραμέτρους της δράσεώς της. Η Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί κοινότητα δικαίου που οφείλει να πληροί την απαίτηση αυτή.

1.2 Προκειμένου να είναι κατάλληλη, λειτουργική και αποτελεσματική, η νομική βάση πρέπει να είναι σαφής, ακριβής και αυτόνομη. Πρέπει να περιλαμβάνει τους στόχους, τις θεμελιώδεις αρχές και τα κριτήρια για την εφαρμογή της πολιτικής που προτίθεται να ακολουθήσει η εν λόγω κοινότητα δικαίου. Οφείλει να καλύπτει όλους τους τομείς της πολιτικής για την οποία ορίστηκε.

1.3 Στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, από την εποχή που υιοθετήθηκε η Συνθήκη του Μάαστριχτ, η νέα νομική βάση παρέμβασης σε ό,τι αφορά την πολιτική της προστασίας των καταναλωτών ήταν το άρθρο 129 α) το οποίο θεωρήθηκε σύντομα ως ανεπαρκές για να χρησιμοποιηθεί ως θεμέλιο για την ανάπτυξη μιας πλήρους πολιτικής στον τομέα αυτό.

1.4 Η ανεπαρκής εφαρμογή της εν λόγω νομικής βάσης επιβεβαίωσε με την πάροδο του χρόνου το γεγονός ότι λόγω των αδυναμιών της δεν αποτελούσε την κατάλληλη και αποτελεσματική νομική βάση για την προαγωγή μιας αυθεντικής πολιτικής προστασίας των συμφερόντων των καταναλωτών σε κοινοτικό επίπεδο.

1.5 Οι τροποποιήσεις που εισήχθησαν βάσει του νέου άρθρου 153 της Συνθήκης του Άμστερνταμ δεν μπόρεσαν να καλύψουν τις εμφανείς αδυναμίες της και το ίδιο συνέβη με τα κείμενα που είχαν προταθεί ενόψει της υιοθέτησης του Ευρωπαϊκού Συντάγματος.

1.6 Είναι προφανές ότι η πολιτική των καταναλωτών αποτελεί μία από τις πολιτικές που βρίσκονται πιο κοντά στους ευρωπαίους πολίτες. Μπορεί να επηρεάσει σε μεγάλο βαθμό τη στάση τους έναντι του ευρωπαϊκού ιδεώδους εφόσον ανταποκρίνονται στις ανάγκες και τις προσδοκίες τους πράγμα που δεν συνέβαινε πάντα ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Όπως επισημαίνει η ΕΟΚΕ στη γνωμοδότησή της με θέμα «Η πολιτική των καταναλωτών μετά τη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης», ΕΕ C 221 της 8/9/2005 και έχει επίσης αναγνωρίσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στη σχετική έκθεσή του για την προαγωγή και την προστασία των συμφερόντων των καταναλωτών στα νέα κράτη μέλη (Εισηγητής: ο κ. Henrik Dam Kristensen, ΕΚ 359.904/02-00). Αυτό θα μπορούσε μάλιστα να εξασφαλισθεί περισσότερο με την περαιτέρω ανάπτυξη προσεγγίσεων αυτορύθμισης, συρρύθμισης και εναλλακτικών τρόπων επίλυσης των διαφορών.

1.7 Οι κατευθύνσεις της Επιτροπής όσον αφορά την πολιτική προστασίας των καταναλωτών ⁽²⁾ επιβεβαιώνουν τις ανησυχίες που εκφράζονται σχετικά με την καθοδική τάση που παρατηρείται ατυχώς στον τομέα της προστασίας και της προαγωγής των συμφερόντων των καταναλωτών. Η αδυναμία αυτή καθιστά επιτακτικότερη την ανάγκη μιας συγκεκριμένης προβληματικής όσον αφορά τη νομική βάση που περιλαμβάνεται σχετικά στη Συνθήκη.

1.8 Παρόμοια είναι η προβληματική που αναπτύσσεται στην παρούσα γνωμοδότηση. Οδηγεί την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή στην διαπίστωση ότι πέραν της απαραίτητης πολιτικής βουλήσεως όσον αφορά την προώθηση της πολιτικής για την προστασία των συμφερόντων των καταναλωτών με βάση την αυξημένη προαγωγή της συμμετοχής της και την προστασία των συμφερόντων σε όλους τους τομείς κοινοτικών πολιτικών είναι εξίσου απαραίτητη η εις βάθος μελέτη για την εκ θεμελιών αναδιάρθρωση του νομικού πλαισίου όπου θα βασίζεται η πολιτική προστασίας των συμφερόντων των καταναλωτών.

1.9 Με τη βοήθεια πολυάριθμων συμβολών από πολλούς ευρωπαίους νομικούς των οποίων η εμπειρογνωμοσύνη στον τομέα αυτό είναι ευρέως αναγνωρισμένη, η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή είναι σε θέση να υποβάλει μία πρόταση με σκοπό την υιοθέτηση μιας νέας νομικής βάσης για την πολιτική των καταναλωτών. Η πρόταση θα μπορούσε να συμβάλλει αποφασιστικά στη βελτίωση, την απλοποίηση και μάλιστα στην μείωση κανονισμών, συνιστώντας στην Επιτροπή, το Συμβούλιο καθώς και στα κράτη μέλη να μεριμνήσουν ώστε η πρόταση αυτή να ληφθεί υπόψη στην προοπτική της προσεχούς αναθεώρησης του κειμένου της Συνθήκης.

2. Στόχος της γνωμοδότησης πρωτοβουλίας

2.1 Την εποχή που η ΕΟΚΕ αποφάσισε να εγκρίνει την εκπόνηση της παρούσας γνωμοδότησης πρωτοβουλίας, στόχος της ήταν να προωθήσει έναν εμπεριστατωμένο προβληματισμό σχετικά με τη νομική βάση που πρέπει να επιλεγεί για την πολιτική των καταναλωτών σε ευρωπαϊκό επίπεδο — δηλ. το άρθρο 153 της Συνθήκης που θα εξεταζόταν σε σχέση τόσο με το κείμενο του Συντάγματος που υποβλήθηκε στα διάφορα κράτη μέλη, όσο και με το παράγωγο δικαιο. Προς τούτο μερίμνησε να εξασφαλισθεί η συμμετοχή εκπροσώπων των ενδιαφερομένων καθώς και ειδικών στον τομέα του κοινοτικού δικαίου για την κατανάλωση.

⁽²⁾ Είναι έκδηλος στη νέα οδηγία 2005/29/ΕΚ της 11^{ης} Μαΐου 2005 (ΕΕ L 149 της 11/6/2005) όσον αφορά τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές, στο πρόγραμμα κοινοτικής δράσεως στον τομέα της υγείας και της προστασίας των καταναλωτών (2007-2013) — (COM(2005) 115 τελικό) καθώς και στην απόσυρση της πρότασης κανονισμού σχετικά με την προαγωγή των πωλήσεων στην εσωτερική αγορά (COM(2005) 462 τελικό της 27/9/2005)

2.1.1 Σύμφωνα με την άποψη πολλών, οι αδυναμίες που παρουσιάζει η ισχύουσα διατύπωση του άρθρου 153 ήταν σε μεγάλο βαθμό η αιτία που εμπόδιζε την πρακτική χρησιμοποίηση του άρθρου αυτού ως νομικής βάσεως του παράγωγου δικαίου τόσο στον τομέα των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των καταναλωτών όσο και στον τομέα της ανάπτυξης της πολιτικής για τους καταναλωτές στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Κατά συνέπεια, θα ήταν ευχής έργον για την ΕΕ να αποκτήσει την κατάλληλη, λειτουργική και αποτελεσματική νομική βάση.

2.2 Τα ευρωπαϊκά όργανα γενικότερα και ειδικότερα οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, οι οργανώσεις των καταναλωτών και οι κοινωνικοί συνομιλητές θα ήταν οι πρώτοι που θα ωφελούντο από τη βελτίωση της νομικής βάσεως της πολιτικής για τους καταναλωτές που προβλέπει η Συνθήκη.

2.2.1 Η ΕΟΚΕ, ως δημόσιο βήμα θεσμικής εκπροσώπησης της οργανωμένης κοινωνίας των πολιτών, θεωρήθηκε ότι ήταν ο προνομίος φορέας για την διεκπεραίωση του έργου αυτού με βάση τον διάλογο μεταξύ των κοινωνικών συνομιλητών εταίρων και με την υποστήριξη πανεπιστημιακών ειδικών επί του θέματος.

2.2.2 Η ΕΟΚΕ θεωρεί ότι η πολιτική των καταναλωτών αποτελεί προφανώς μία από τις πολιτικές που πλησιάζουν περισσότερο τους πολίτες της Ευρώπης. Μπορεί και πρέπει να επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό τη στάση τους έναντι του ευρωπαϊκού ιδεώδους, εφόσον βεβαίως ανταποκρίνεται στις ανάγκες και τις προσδοκίες τους.

2.2.3 Στις 14 Οκτωβρίου 2005, η ΕΟΚΕ διοργάνωσε ακρόαση στην οποία συμμετείχαν όσοι από τους πολυάριθμους εκπροσώπους είχαν ανταποκριθεί θετικά στο σχετικό ερωτηματολόγιο που τους εστάλη. Οι απόψεις και οι υποδείξεις τους συνέβαλαν στην ασφαλέστερη θεμελίωση της παρούσας γνωμοδότησης. Η ΕΟΚΕ ευχαριστεί θερμά και εδώ όλους, όσοι συνέδραμαν στην εκπόνηση του κειμένου⁽³⁾.

3. Το θέμα: Μια νομική βάση για την πολιτική των καταναλωτών

3.1 Η ισχύουσα νομική βάση της πολιτικής για την υπεράσπιση των καταναλωτών περιέχεται στον τίτλο XIV της Συνθήκης με τον υπότιτλο «προστασία των καταναλωτών», στο άρθρο 153 το οποίο ορίζει τα εξής:

1. «Προκειμένου να προωθηθεί τα συμφέροντα των καταναλωτών και να διασφαλιστεί υψηλό επίπεδο προστασίας του καταναλωτή, η Κοινότητα συμβάλει στην προστασία της υγείας, της ασφάλειας και των οικονομικών συμφερόντων των καταναλωτών,

(3) Κατά την ακρόαση της 14^{ης} Οκτωβρίου 2005 παρέστησαν: ο κ. Carlos Almaraz, (UNICE), ο Καθηγητής κ. Thierry Bourgoignie, (Πανεπιστήμιο του Québec στο Μόντρεαλ), η κα Nuria Rodríguez, (Ευρωπαϊκό Γραφείο των Ενώσεων Καταναλωτών), ο κ. Denis Labatut και η κα Καλλιόπη Σπυριδάκη, (UGAL – Ευρωπαϊκή Ένωση Ανεξάρτητων Εμπόρων Διανικής Πωλήσεως), ο κ. Jon-Andreas Lange, (Forbrukerradet – Συμβούλιο Καταναλωτών Νορβηγίας), ο κ. William Vidonja, (CEA), ο κ. Patrick von Braunmühl, (Verbraucherzentrale Bundesverband – vzbv) και ο κ. Hubert J.J. van Breemen, (VNO NVW).

Επιπλέον, απέστειλαν γραπτές παρατηρήσεις σε απάντηση προς το ερωτηματολόγιο προς δέκα νομικούς και πανεπιστημιακούς στην Ευρώπη: ο Καθηγητής Thierry Bourgoignie, (Πανεπιστήμιο του Québec στο Μόντρεαλ), ο Καθηγητής Jean Calais-Auloy, (Νομική Σχολή και Σχολή Οικονομικών Επιστημών του Montpellier), ο κ. Stephen Crampton, (...), ο Καθηγητής Mário Frota, (APDC – Ένωση Καταναλωτών Πορτογαλίας) η κα Cornelia Kutterer, (Ευρωπαϊκό Γραφείο Ενώσεων Καταναλωτών Νορβηγίας), η κα René-Claude Mäder, (CLCV – Κατανάλωση, Στέγη και Πλαίσιο Ζωής), ο Καθηγητής Stephen Weatherill (ECLG), ο Καθηγητής Hans Micklitz, (Institut für Europäisches Wirtschafts- und Verbraucherrecht e.V. Universität Bamberg), η κα Gaëlle Patetta, (UFC – ...), ο Καθηγητής Norbert Reich, (Universität Bremen Fachbereich Rechtswissenschaften), της UNICE καθώς και του Ευρω-εμπορίου.

καθώς και στην προώθηση του δικαιωμάτων τους για ενημέρωση, εκπαίδευση και οργάνωση τους για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους.

2 Οι απαιτήσεις προστασίας του καταναλωτή λαμβάνονται υπόψη κατά τον καθορισμό και την εφαρμογή άλλων κοινοτικών πολιτικών και δραστηριοτήτων.

3. Η Κοινότητα συμβάλει στην επίτευξη των στόχων που αναφέρονται στην παράγραφο 1 με:

α) μέτρα θεσπιζόμενα κατ'εφαρμογή του άρθρου 95 στα πλαίσια της υλοποίησης της εσωτερικής αγοράς

β) μέτρα που στηρίζουν, συμπληρώνουν και παρακολουθούν την πολιτική των κρατών μελών.

4. Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 251 μετά από διαβούλευση με την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, θεσπίζει τα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 3, στοιχείο β).

5. Τα μέτρα που θεσπίζονται κατ'εφαρμογή της παραγράφου 4, δεν εμποδίζουν τα κράτη μέλη να διατηρούν ή να εισάγουν αυστηρότερα προστατευτικά μέτρα. Τα μέτρα αυτά πρέπει να συμβιβάζονται με την παρούσα Συνθήκη και να κοινοποιούνται στην Επιτροπή». (*)

3.2 Η προστασία των καταναλωτών, προκειμένου να εμπέσει στις αρμοδιότητες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρέπει υποχρεωτικά να αποτελέσει αντικείμενο ειδικής διάταξης της Συνθήκης κατ'εφαρμογήν του άρθρου 5 της εν λόγω Συνθήκης η οποία στην παγιωμένη της διατύπωση αναφέρει τα εξής:

«Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο, η Επιτροπή, το Δικαστήριο και το Ελεγκτικό Συνέδριο ασκούν τις αρμοδιότητές τους υπό τους όρους και για τους σκοπούς που προβλέπουν αφενός μεν οι διατάξεις των Συνθηκών για την ίδρυση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των μεταγενέστερων Συνθηκών και πράξεων που τις τροποποιούν και τις συμπληρώνουν, αφετέρου δε οι άλλες διατάξεις της παρούσας Συνθήκης.»

3.3 Πρέπει να τονισθεί εδώ η σημασία του κανόνα αυτού σύμφωνα με τον οποίον τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να καθορίζουν τις ίδιες αρμοδιότητές τους, δεδομένου ότι τα κενά, η έλλειψη σαφήνειας του κειμένου ή ο αντιφατικός του χαρακτήρας ενδέχεται να ακυρώσουν τους μεταγενέστερους κανόνες που υιοθετήθηκαν από τα ευρωπαϊκά όργανα δυνάμει της παρούσας Συνθήκης.

(*) Εκτός από το προαναφερθέν άρθρο, η πολιτική των καταναλωτών βασίζεται σε διάφορες άλλες διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ, μεταξύ των οποίων διακρίνεται αμέσως η διάταξη στην οποία στηρίχθηκε η έκκληση του προοιμίου προς τα κράτη μέλη να διασφαλίσουν την προαγωγή της «οικονομικής και κοινωνικής πρόόδου των λαών τους, με βάση την αρχή της βιώσιμης ανάπτυξης και στο πλαίσιο της ολοκλήρωσης της εσωτερικής αγοράς» και την θέσπιση «κοινής ιδιαιτείας των υπηκόων των χωρών τους», καθώς και στις διατάξεις των άρθρων 2 και 6 της εν λόγω Συνθήκης ή ακόμη στις διατάξεις των άρθρων 2· 3, παράγραφος 1, στοιχείο τ)· 17, παράγραφος 2· 33, παράγραφος 1 στοιχείο ε)· 34, παράγραφος 2 Π· 75, παράγραφος 3, Π· 81, παράγραφος 3· και 87, παράγραφος 2, στοιχείο α), της Συνθήκης ΕΚ όπως διατυπώθηκε μετά τη Συνθήκη της Νίκαιας.

3.4 Είναι σκόπιμο να υπενθυμιστεί στο σημείο αυτό ότι με την απόφαση της 5^{ης} Οκτωβρίου 2000, το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι μια πράξη που υιοθετείται βάσει του άρθρου 100 Α (σήμερα 95) πρέπει να έχει όντως ως αντικείμενο τη βελτίωση των όρων εγκαθίδρυσης και λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι αν η απλή διαπίστωση των διαφορών μεταξύ των εθνικών κανόνων και ο αφηρημένος κίνδυνος παρεμπόδισης των βασικών ελευθεριών ή στρέβλωσης του ανταγωνισμού επαρκούσε για να δικαιολογήσει την επιλογή του άρθρου 100 Α ως νομικής βάσεως, ο δικαστικός έλεγχος της τήρησης της νομικής βάσης θα έχανε κάθε αποτελεσματικότητα (⁵).

3.5 Η απαίτηση για μια σαφή και συνεπώς ελέγξιμη νομική βάση στη διεθνή προοπτική πρέπει να εγγραφεί επίσης και στο πολιτικό επίπεδο ως αναμφισβήτητη συνταγματική ένδειξη ότι είναι απαραίτητη μια πολιτική προστασίας των καταναλωτών. Ας υπενθυμιστεί εδώ ότι η ενιαία ευρωπαϊκή πράξη της 17^{ης} και 28^{ης} Φεβρουαρίου 1986 κάλυπτε εν μέρει μόνο το κενό της Συνθήκης της Ρώμης εισάγοντας έναν τίτλο αφιερωμένο αποκλειστικά στο περιβάλλον με τα άρθρα 130 Π έως 130 Σ (σήμερα άρθρα 174 έως 176). Οι επιδιωκόμενοι στόχοι βάσει του άρθρου 175 και τα κριτήρια που καθορίζονται από το ίδιο κείμενο για τη δράση της Κοινότητας στον τομέα του περιβάλλοντος ευνόησαν προφανώς την εμφάνιση ενός αποτελεσματικού συνόλου κανόνων στον τομέα αυτό.

3.5.1 Από την άποψη αυτή, η συγκριτική ανάλυση των ισχυόντων άρθρων 175 και 153 της Συνθήκης δείχνει έκδηλα ότι η ίδια η ποιότητα της νομικής βάσης είναι καθοριστική για τις περαιτέρω παρεμβάσεις. Στον τομέα του περιβάλλοντος, οι στόχοι είναι σαφώς διατυπωμένοι.

Επιπλέον, το άρθρο 175 καθορίζει τις αρχές που θεμελιώνουν τις παρεμβάσεις της Κοινότητας στον τομέα αυτό.

Τέλος, οι τεχνικές παράμετροι που καθορίζονται στο άρθρο 175 παράγραφος 3 αποτελούν εξίσου παράγοντες που συμβάλλουν στην ορθολογική και χρήσιμη εφαρμογή της πολιτικής στον τομέα του περιβάλλοντος.

3.5.2 Στον βαθμό που ο κοινοτικός νομοθέτης έχει τη δυνατότητα να κρίνει ποιος είναι ο κατάλληλος χαρακτήρας των μέτρων που θέλει να υιοθετήσει, είναι προφανές ότι η ποιότητα της νομικής βάσης είναι καθοριστική στο βαθμό που μειώνεται το περιθώριο έκδηλης πλάνης όσον αφορά την κρίση ή την καταστρατήγηση ή την έκδηλη υπέρβαση της δυνατότητας εκτίμησης (⁶).

4. Κατά πόσον το άρθρο 153 μπορεί να αποτελέσει νομική βάση για τη θεμελίωση της κοινοτικής πολιτικής όσον αφορά τους ευρωπαίους καταναλωτές;

4.1 Με βάση τα όσα προηγήθηκαν, διαπιστώνεται ότι το ισχύον άρθρο 153 της Συνθήκης δεν συνιστά πλέον τη νομική βάση που παρέχει επαρκείς εγγυήσεις όσον αφορά τους στόχους της προστασίας των καταναλωτών.

4.2 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι το δικαίωμα του καταναλωτή σε ευρωπαϊκό επίπεδο αναπτύχθηκε ουσιαστικώς με βάση το άρθρο 95 της Συνθήκης που αποτελεί αναφορά και οφείλει πολλά στην ώθηση που δόθηκε για την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς. Βεβαίως, η πολιτική προστασίας των καταναλωτών επιδιώκει να

είναι εγκάρσια ενώ σε άλλα χωρία της Συνθήκης γίνονται ρητές αναφορές στην ανάγκη να λαμβάνεται υπόψη η προστασία των καταναλωτών. Θεωρείται ωστόσο ότι, κατά την ισχύουσα διατύπωσή του, το άρθρο 153 είναι ανεπαρκές.

4.3 Διαπιστώνεται επίσης ότι τα μέτρα προστασίας και υπεράσπισης των καταναλωτών υιοθετήθηκαν κατ'εξάιρηση βάσει του άρθρου 153 (ή του προγενέστερου άρθρου 129-Α).

4.4 Ας προστεθούν επίσης στην κριτική αυτή βάσει της οποίας η πολιτική των καταναλωτών καθίσταται δευτερεύον ζήτημα στο πλαίσιο των κανόνων που διέπουν την ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς, τα συμπεράσματα από την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 5^{ης} Οκτωβρίου 2000 (⁷) τα οποία και προαναφέρθηκαν. Η αβεβαιότητα που συνδέεται συγκεκριμένα με τη νομολογία αυτή μπορεί να θέσει σε αμφισβήτηση ειδικότερα μέσω προδικαστικών θεμάτων, την ίδια τη νομική βάση ορισμένων οδηγιών που έχουν υιοθετηθεί στον τομέα της προστασίας των καταναλωτών (εγγύηση, κατ'οίκον πώληση κλπ.)

4.5 Επιπλέον, στο ισχύον κείμενο καθορίζεται και το κριτήριο του υψηλού επιπέδου προστασίας των καταναλωτών. Το υψηλό επίπεδο προστασίας, όπως ορίζεται στο άρθρο 153, δεν σημαίνει υποχρεωτικά ότι πρέπει να αναζητηθεί στους κόλπους των κρατών μελών το νομικό σύστημα που παρέχει τις περισσότερες εγγυήσεις. Επ'αυτού, το άρθρο 153, παράγραφος 5 καθιστά πράγματι δυνατή τη διατήρηση των πιο προστατευτικών νομικών συστημάτων, εφόσον συμβιβάζονται με τη Συνθήκη.

4.5.1 Εξάλλου, δεν είναι καθόλου εύκολο να προσδιοριστεί το υψηλό επίπεδο προστασίας. Οι παράμετροι που πρέπει να ληφθούν υπόψη δεν αναφέρονται διόλου στο άρθρο 153 και μπορούν να προκαλέσουν πολλές ερμηνευτικές δυσκολίες.

4.6 Φαίνεται κατά συνέπεια ότι πρέπει σήμερα να αναθεωρηθεί η νομική βάση υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων που ακολουθούν.

4.6.1 Η πολιτική προστασίας των καταναλωτών πρέπει να αποτελέσει τμήμα των ιδίων αρμοδιοτήτων της Ένωσης και να μην προτείνεται ως συμπλήρωμα της πολιτικής των κρατών μελών. Είναι πράγματι παράδοξο το γεγονός ότι η προστασία των καταναλωτών, η οποία πρέπει να συμβάλει στη βελτίωση της εσωτερικής αγοράς, εμπίπτει στις αρμοδιότητες των κρατών μελών.

4.6.2 Η υγεία, η ασφάλεια και τα οικονομικά συμφέροντα των καταναλωτών παρουσιάζονται ως τομείς στους οποίους η Ευρωπαϊκή Ένωση οφείλει να παράσχει τη συμβολή της. Θα ήταν ορθότερο όμως να προσδιορίζονται ως στόχοι που πρέπει εξάπαντος να διευρυνθούν. Υπ'αυτή την έννοια θα έπρεπε να λαμβάνονται υπόψη αποκλειστικά και μόνο τα οικονομικά συμφέροντα των καταναλωτών. Είναι προφανές ότι υπάρχει σοβαρή αντινομία μεταξύ της προαγωγής των συμφερόντων αυτών και της συμβολής για την προστασία τους.

4.6.3 Το δικαίωμα πρόσβασης στην πληροφόρηση, το δικαίωμα εκπαίδευσης και οργάνωσης για την προστασία των εν λόγω συμφερόντων αποτελούν αρχές που θα έπρεπε να αναγνωριστούν ως θεμελιώδεις κανόνες της πολιτικής της Ένωσης.

4.6.4 Δεδομένου ότι δεν καθορίζονται τα κριτήρια που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό του υψηλού επιπέδου προστασίας, πρέπει να αναφέρονται από τη Συνθήκη.

(⁵) ΕΔΚΕ, 5 Οκτωβρίου 2000, Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εναντίον Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, υπόθεση C-376/98, Rec., I - 8149, βλ. ειδικότερα τα αιτιολογικά 76 έως 89.

(⁶) Επί των θεμάτων αυτών βλ. ΕΔΚΕ, 20 Οκτωβρίου 1977, S.A. ROQUETTE FRERES, υπόθεση 29/77, Rec. σελ. 1835.

(⁷) C-376/98, Rec., 1/8498, Γερμανία εναντίον Κοινοβουλίου και Συμβουλίου.

4.6.5 Ο προβληματισμός σχετικά με την προστασία των καταναλωτών ως αυτόνομη νομική βάση θα πρέπει να λάβει υπόψη την προτεραιότητα που πρέπει να έχει η κοινοτική πολιτική τόσο από την άποψη του περιεχομένου όσο και από την άποψη της μορφής. Η αρχή της διπλής επικουρικότητας αποτελεί προφανώς έναν περιορισμό ο οποίος παραλύει κάθε πολιτική ανάπτυξη της προστασίας των καταναλωτών τόσο σε ευρωπαϊκό όσο και σε εθνικό επίπεδο. Η διπλή επικουρικότητα που ορίζεται στο άρθρο 153 πρέπει, υπό τις συνθήκες αυτές, να εγκαταλειφθεί.

4.6.6 Η νομική βάση στο κείμενο της Συνθήκης πρέπει να επιδιώκει επίσης τον καθορισμό ενός πλαισίου βάσει του οποίου ο καταναλωτής δεν θα είναι μόνο αντικείμενο προστασίας ή υπεράσπισης αλλά και ενεργητικός πολίτης. Ο καταναλωτής είναι ένας πολίτης που έχει βεβαίως δικαίωμα να εκφράσει τη γνώμη του και να εισακουσθεί όσον αφορά τις επιλογές που του προτείνει η κοινωνία.

4.6.7 Θα πρέπει επίσης να εξεταστεί εάν στις διατάξεις της Συνθήκης που αφορούν την προσφυγή στη δικαιοσύνη πρέπει να αναγνωριστεί και το δικαίωμα της άμεσης προσφυγής των ενώσεων των καταναλωτών ως αντιπροσωπευτικών ομάδων που επηρεάζονται από τις αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

4.6.8 Ας προστεθεί επίσης ότι το κείμενο, κατά την ισχύουσα διατύπωσή του, βασίζεται σε μία περιοριστική αντίληψη της προστασίας των καταναλωτών με αποκλειστικό σχεδόν επίκεντρο τις αρετές της πληροφόρησης.

5. Στόχοι, αρχές και κριτήρια για τον καθορισμό μιας νομικής βάσης για την πολιτική των καταναλωτών

5.1 Ποια είναι τα κριτήρια που πρέπει, γενικότερα, να καθορίζουν την ποιότητα μιας νομικής βάσης σε μία Συνθήκη;

Εξ όσων αναφέρθηκαν, έπεται ότι η νομική βάση πρέπει:

- να είναι σαφής και ακριβής
- να περιλαμβάνει τους στόχους που επιδιώκονται στο πλαίσιο της συγκεκριμένης πολιτικής, τις βασικές αρχές της πολιτικής αυτής καθώς και τα κριτήρια εφαρμογής
- να είναι αυτόνομη.

Τα διάφορα αυτά χαρακτηριστικά έχουν ουσιαστική σημασία για την εξεύρεση λύσης στις δυσκολίες που προαναφέρθηκαν.

5.2 Τα περιφερειακά θέματα μπορούν άλλωστε να ενταχθούν στην προοπτική μίας περαιτέρω επεξεργασίας της νομικής βάσης. Κατά συνέπεια, θα πρέπει να εξεταστούν εναλλακτικές λύσεις ως προς την ποιότητα της εναρμόνισης. Συγκεκριμένα, υποστηρίζεται από την Επιτροπή η πολιτική μέγιστης ή πλήρους εναρμόνισης. Εάν το επίπεδο προστασίας πρέπει να είναι όντως υψηλό τότε η μέγιστη ή πλήρης εναρμόνιση θα αναπτυχθεί εις βάρος των συμφερόντων των καταναλωτών.

5.3 Το προτεινόμενο κείμενο τροποποιεί το άρθρο 3 παράγραφος 1σ της Συνθήκης εντάσσοντας ρητώς μεταξύ των επιδιωκόμενων στόχων την πολιτική προαγωγής και προστασίας των συμφερόντων των καταναλωτών.

5.4 Το εν λόγω άρθρο 153 στηρίζεται στους εξής τρεις άξονες:

5.4.1 Περιέχει κατάλογο των στόχων που επιδιώκονται από την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον τομέα της κατανάλωσης. Οι εν λόγω στόχοι είναι παραδοσιακοί. Ωστόσο, πρέπει να τονισθούν ορισμένες ιδιαιτερότητές τους.

— Η προαγωγή του δικαιώματος πληροφόρησης, εκπαίδευσης, συμμετοχής και οργάνωσης για την υπεράσπιση και την εκπροσώπηση των συμφερόντων των καταναλωτών, και συγκεκριμένα μέσω της αναγνώρισης των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων στον εν λόγω τομέα αποτελεί καινοτομία. Καταδεικνύει ρητά ότι πρέπει να εφαρμοσθούν μηχανισμοί συλλογικής προσφυγής και ταυτοχρόνως πρέπει να προσδιοριστούν μέθοδοι συλλογικής συμμετοχής των καταναλωτών στην επεξεργασία των κανόνων που τους αφορούν.

— Η προστασία της υγείας και της ασφάλειας των καταναλωτών αποτελεί βεβαίως ένα από τα παραδοσιακά ζητήματα που πρέπει να αποτελέσει ρητό στόχο της Συνθήκης.

— Τέλος, η προαγωγή των νομικών, οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών συμφερόντων των καταναλωτών αποτελεί βεβαίως ένα καινούργιο στοιχείο. Πράγματι, εδώ ο καταναλωτής αναγνωρίζεται ως φορέας της κοινωνίας και όχι απλώς ως χρήστης προϊόντων και υπηρεσιών. Μόνο με βάση την αναγνώριση της προαγωγής αυτής είναι εφικτή η εφαρμογή πολιτικών και μάλιστα πολιτικών βιώσιμης ανάπτυξης. Στο ίδιο πλαίσιο θα καταστεί δυνατή και η επεξεργασία μίας πολιτικής που θα συνδέει στενότερα την προαγωγή των συμφερόντων των καταναλωτών με τον σεβασμό προς το περιβάλλον.

5.4.2 Για την διατύπωση του άρθρου 153, πρέπει να επιβεβαιωθούν οι εξής αρχές:

- Προληπτική δράση·
- Αποτελεσματική επανόρθωση·
- Ανάπτυξη μίας βιώσιμης κατανάλωσης·
- Η αρχή βάσει της οποίας πληρώνει αυτός που δημιουργεί κίνδυνο
- Η αρχή της συμμετοχής·

Οι εν λόγω πέντε αρχές είναι απαραίτητες για την εφαρμογή της προαναφερθείσας πολιτικής.

5.4.3 Το προτεινόμενο κείμενο υπενθυμίζει κατά παραδοσιακό τρόπο ότι οι απαιτήσεις που παρουσιάζονται εδώ σε αυτόνομη βάση δεν μπορούν πλέον να αγνοούνται, εφόσον πρόκειται για την ανάπτυξη άλλων πολιτικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

5.4.4 Εδώ πρέπει να ληφθούν υπόψη ορισμένες παράμετροι, ειδικότερα για την ανάπτυξη των εν λόγω μέτρων. Η έννοια του υψηλού βαθμού προστασίας πρέπει να λάβει υπόψη τα διαθέσιμα κοινωνικο-οικονομικά στοιχεία τα οποία επιτρέπουν τον ακριβή προσδιορισμό της συμπεριφοράς των καταναλωτών όσον αφορά την απόκτηση και την χρήση προϊόντων και υπηρεσιών που διατίθενται στην αγορά. Παρόμοια, πρέπει να επιβεβαιωθεί ρητώς η αναγνώριση του δικαιώματος συλλογικής προσφυγής.

5.4.5 Το προτεινόμενο άρθρο 153 καθορίζει την πολιτική που πρέπει να ακολουθήσει το Συμβούλιο.

Ένα από τα θέματα που θα πρέπει να συζητηθούν είναι η άμεση επίδραση των οδηγιών. Η λύση που προτείνεται είναι να ευνοηθούν οι κανονισμοί ως τεχνική εναρμόνισης. Η λύση καθιστά άσκοπη τη σύζηση σχετικά με την επίδραση των οδηγιών. Πρόκειται για μία ελαστική διατύπωση που βοηθά τα κράτη μέλη να τοποθετούνται όταν επιθυμούν να διατηρήσουν ή να υιοθετήσουν μέτρα προστασίας.

Η λύση αυτή ευνοεί τη μέγιστη εναρμόνιση και ταυτοχρόνως επιτρέπει την κατά περίπτωση εκτίμηση.

5.4.6 Τέλος, το κείμενο του άρθρου 153 περιλαμβάνει μία καινοτομία δεδομένου ότι παρέχει καθυστέρως αποδέκτη στις ενώσεις των καταναλωτών σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 230 της Συνθήκης. Με άλλα λόγια, οι κοινοτικές πράξεις που παραγνωρίζουν τις διατάξεις της Συνθήκης δύνανται να αποτελέσουν αντικείμενο άμεσης προσφυγής των ενώσεων στο Δικαστήριο.

6. Συμπέρασμα: πρόταση για μία νέα νομική βάση

Με βάση τα στοιχεία αυτά, η πρόταση διατυπώνεται ως εξής:

Άρθρο 153

«1. Σκοπός της κοινοτικής πολιτικής, στον τομέα της καταναλωσης, είναι να εξασφαλισθεί η επίτευξη των εξής στόχων:

— Προαγωγή των δικαιωμάτων πληροφόρησης, εκπαίδευσης, συμμετοχής και οργάνωσης για την υπεράσπιση και την εκπροσώπηση των συμφερόντων του καταναλωτή, και συγκεκριμένα με την αναγνώριση των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων στους εν λόγω τομείς·

— Προστασία της υγείας και της ασφάλειας των καταναλωτών·

— Προαγωγή των νομικών, οικονομικών κοινωνικών και πολιτιστικών συμφερόντων των καταναλωτών.

2. Η πολιτική της Κοινότητας, στον τομέα της προστασίας των καταναλωτών αποβλέπει στη διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας. Στηρίζεται δε στις εξής αρχές:

— Αρχή της προληπτικής δράσης·

— Αρχή της αποτελεσματικής επανόρθωσης όσον αφορά την προσβολή των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των καταναλωτών·

— Αρχή βάσει της οποίας πληρώνει αυτός που δημιουργεί κίνδυνο·

— Αρχή της ανάπτυξης μίας πολιτικής βιώσιμης κατανάλωσης·

— Αρχή της συμμετοχής των καταναλωτών μέσω των φορέων που εκπροσωπούν τα συμφέροντά τους, στην επεξεργασία και την εφαρμογή των κανόνων.

3. Οι απαιτήσεις όσον αφορά την προστασία των καταναλωτών ενσωματώνονται στον ορισμό και στις λεπτομέρειες εφαρμογής των λοιπών πολιτικών της Κοινότητας.

4. Κατά την επεξεργασία των δράσεων της για την προστασία των καταναλωτών, η Κοινότητα πρέπει να λαμβάνει υπόψη:

— τα επίπεδα υψηλής προστασίας που αναγνωρίζονται για τους καταναλωτές από τα κράτη μέλη·

— τα διαθέσιμα κοινωνικο-οικονομικά στοιχεία σχετικά με την απόκτηση και τη χρήση των προϊόντων και των υπηρεσιών που διατίθενται στην αγορά·

— την ικανότητα αποτελεσματικής προσφυγής σε περίπτωση προσβολής των δικαιωμάτων ή των συμφερόντων των καταναλωτών, συγκεκριμένα με την αναγνώριση των δράσεων συλλογικού συμφέροντος.

Άρθρο 153-A

1. Το Συμβούλιο αποφασίζοντας σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 251, και μετά από διαβούλευση με την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, θεσπίζει τα μέτρα που είναι αναγκαία για την υλοποίηση των στόχων που αναφέρονται στην παράγραφο 1 του άρθρου 153. Τα εν λόγω μέτρα αποτελούν αντικείμενο τακτικής αναθεώρησης, προκειμένου να εξασφαλισθεί ένα υψηλό επίπεδο προστασίας των καταναλωτών.

2. Τα μέτρα εναρμόνισης που πρόκειται να εφαρμοστούν βάσει της παραγράφου 1 δεν εμποδίζουν ένα κράτος μέλος να διατηρήσει ή να θεσπίσει αυστηρότερα μέτρα προστασίας. Τα εν λόγω μέτρα πρέπει να είναι σύμφωνα με την παρούσα Συνθήκη και κοινοποιούνται στην Επιτροπή.

3. Η Επιτροπή, εντός 6 μηνών μετά την κοινοποίηση που αναφέρεται στην παράγραφο 3, αποφασίζει την απόρριψη του εθνικού μέτρου αιτιολογώντας συγκεκριμένα εάν τούτο αποτελεί εμπόδιο στη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Ελλείψει σχετικής απόφασης εντός της προθεσμίας αυτής το μέτρο θεωρείται ότι έγινε αποδεκτό, εκτός και αν η πολυπλοκότητα του θέματος απαιτεί παράταση της προθεσμίας έως και ένα έτος επιπλέον, οπότε η απόφαση πρέπει να κοινοποιηθεί στο κράτος μέλος εντός της πρώτης προθεσμίας των έξι μηνών.

4. Η Επιτροπή διασφαλίζει, σε στενή συνεργασία με τα κράτη μέλη, την αποτελεσματική εφαρμογή των μέτρων που λήφθηκαν με σκοπό την προώθηση των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των καταναλωτών. Ειδικότερα, τα κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου

α) Να καθορίζονται και να εφαρμόζονται πραγματικές, αναλογικές και αποτρεπτικές κυρώσεις σε περίπτωση παραβίασης των μέτρων που επιβάλλονται από τις υποχρεώσεις ή τις απαγορεύσεις σχετικά με την προστασία των καταναλωτών·

β) Να διασφαλίζεται η εξάλειψη των παραβιάσεων αυτών·

γ) Να προβλέπονται δικαστικές διαδικασίες και όχι απλοποιημένες για την πρόληψη και την επανόρθωση των παραβιάσεων όσον αφορά τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των καταναλωτών.

5. Οι ενώσεις των καταναλωτών που είναι νομοτύπως αναγνωρισμένες σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο των κρατών μελών ή από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή θεωρούνται, κατά την έννοια του άρθρου 230 της Συνθήκης, ως αποδέκτες των μέτρων που λήφθηκαν κατά την εφαρμογή του παρόντος άρθρου και του άρθρου 153».

Βρυξέλλες, 20 Απριλίου 2006

Η Πρόεδρος

της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής

Anne-Marie SIGMUND

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι

στη γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής

Οι ακόλουθες τροπολογίες απερρίφθησαν κατά τη διάρκεια των συζητήσεων αλλά έλαβαν τουλάχιστον το ένα τέταρτο των ψήφων.

Σημείο 1.3

Να απαλειφθεί.

Αιτιολογία

Στο σημείο 1. 3 περιλαμβάνεται μια έντονη δήλωση: «...η νέα νομική βάση παρέμβασης σε ό,τι αφορά την πολιτική της προστασίας των καταναλωτών ήταν το άρθρο 129 α) της Συνθήκης του Μάαστριχτ το οποίο θεωρήθηκε σύντομα ως ανεπαρκές για να χρησιμοποιηθεί ως θεμέλιο για την ανάπτυξη μιας πλήρους πολιτικής στον τομέα αυτό.» Δεν υπάρχουν ενδείξεις προς επίρρωση της σοβαρής αυτής επίκρισης.

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 23

Ψήφοι κατά: 39

Αποχές: 5

Σημείο 1.4

Να απαλειφθεί.

Αιτιολογία

Στο σημείο 1. 4 περιλαμβάνεται μια έντονη δήλωση: «Η ανεπαρκής εφαρμογή της εν λόγω νομικής βάσης επιβεβαίωσε με την πάροδο του χρόνου το γεγονός ότι λόγω των αδυναμιών της δεν αποτελούσε την κατάλληλη και αποτελεσματική νομική βάση για την προαγωγή μιας αυθεντικής πολιτικής προστασίας των συμφερόντων των καταναλωτών σε κοινοτικό επίπεδο.» Δεν υπάρχουν ενδείξεις προς επίρρωση της επίκρισης αυτής.

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 23

Ψήφοι κατά: 39

Αποχές: 5

Σημείο 1.5

Να διαγραφεί.

Αιτιολογία

Το σημείο 1.5 περιλαμβάνει τον ακόλουθο ανακριβή ισχυρισμό «Οι τροποποιήσεις που εισήχθησαν βάσει του νέου άρθρου 153 της Συνθήκης του Άμστερνταμ δεν μπόρεσαν να καλύψουν τις εμφανείς αδυναμίες της και το ίδιο συνέβη με τα κείμενα που είχαν προταθεί ενόψει της υιοθέτησης του Ευρωπαϊκού Συντάγματος.» Αποτελεί σοβαρή επίκριση που δεν τεκμηριώνεται.

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 23

Ψήφοι κατά: 39

Αποχές: 5

Σημείο 4.6.1

Να διαγραφεί.

Αγτιολογία

Αν η πολιτική για την προστασία των καταναλωτών εμπίπτει στις αρμοδιότητες της ΕΕ — όπως αναφέρεται στο σημείο — θα είναι αδύνατο να υιοθετηθούν καλύτερα μέτρα για τους καταναλωτές στα κράτη μέλη.

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 26

Ψήφοι κατά: 35

Αποχές: 8

Σημείο 4.6.7

Να διαγραφεί.

Αγτιολογία

Δεν θα ήταν σκόπιμο οι ενώσεις των καταναλωτών να αποκτήσουν άμεση πρόσβαση στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Όλες οι ενώσεις προστασίας των καταναλωτών θα μπορούσαν τότε να ζητούν πρόσβαση στο δικαστήριο εξ ονόματός τους. Ένα παρόμοιο δικαίωμα θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα απαράδεκτες καταστάσεις (όπως συμβαίνει στις ΗΠΑ με τις ομαδικές αγωγές).

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 30

Ψήφοι κατά: 38

Αποχές: 4

Παράγραφος 5.4.1

Να διαγραφούν οι λέξεις:

— Η προαγωγή του δικαιώματος πληροφόρησης, εκπαίδευσης, συμμετοχής και οργάνωσης για την υπεράσπιση και την εκπροσώπηση των συμφερόντων των καταναλωτών, και συγκεκριμένα μέσω της αναγνώρισης των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων στον εν λόγω τομέα αποτελεί καινοτομία. Καταδεικνύει ρητά ότι ~~πρέπει να εφαρμοσθούν μηχανισμοί συλλογικής προσφυγής και ταυτόχρονα πρέπει να προσδιοριστούν μέθοδοι συλλογικής συμμετοχής των καταναλωτών στην επεξεργασία των κανόνων που τους αφορούν.~~

Αγτιολογία

Δεν θα ήταν σκόπιμο οι ενώσεις των καταναλωτών να αποκτήσουν άμεση πρόσβαση στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Όλες οι ενώσεις προστασίας των καταναλωτών θα μπορούσαν τότε να ζητούν πρόσβαση στο δικαστήριο εξ ονόματός τους. Ένα παρόμοιο δικαίωμα θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα απαράδεκτες καταστάσεις (όπως συμβαίνει στις ΗΠΑ με τις ομαδικές αγωγές).

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 30

Ψήφοι κατά: 40

Αποχές: 3

Παράγραφος 5.4.4.

Να διαγραφεί η τελευταία φράση:

5.4.4 Εδώ πρέπει να ληφθούν υπόψη ορισμένες παράμετροι, ειδικότερα για την ανάπτυξη των εν λόγω μέτρων. Η έννοια του υψηλού βαθμού προστασίας πρέπει να λάβει υπόψη τα διαθέσιμα κοινωνικο-οικονομικά στοιχεία τα οποία επιτρέπουν τον ακριβή προσδιορισμό της συμπεριφοράς των καταναλωτών όσον αφορά την απόκτηση και τη χρήση προϊόντων και υπηρεσιών που διατίθενται στην αγορά. ~~Παρόμοια, πρέπει να επιβεβαιωθεί ρητώς η αναγνώριση του δικαιώματος συλλογικής προσφυγής.~~

Αιτιολογία

Δεν θα ήταν σκόπιμο οι ενώσεις των καταναλωτών να αποκτήσουν άμεση πρόσβαση στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Όλες οι ενώσεις προστασίας των καταναλωτών θα μπορούσαν τότε να ζητούν πρόσβαση στο δικαστήριο εξ ονόματός τους. Ένα παρόμοιο δικαίωμα θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα απαράδεκτες καταστάσεις (όπως συμβαίνει στις ΗΠΑ με τις ομαδικές αγωγές).

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 27

Ψήφοι κατά: 42

Αποχές: 4

Παράγραφος 5.4.6

Να διαγραφεί το σημείο.

Αιτιολογία

Δεν θα ήταν σκόπιμο οι ενώσεις των καταναλωτών να αποκτήσουν άμεση πρόσβαση στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Όλες οι ενώσεις προστασίας των καταναλωτών θα μπορούσαν τότε να ζητούν πρόσβαση στο δικαστήριο εξ ονόματός τους. Ένα παρόμοιο δικαίωμα θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα απαράδεκτες καταστάσεις (όπως συμβαίνει στις ΗΠΑ με τις ομαδικές αγωγές).

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 26

Ψήφοι κατά: 44

Αποχές: 2

Σημείο 6

Να διαγραφεί.

Αιτιολογία

Το σημείο 6 περιλαμβάνει μια φιλοδοξη πρόταση για ένα νέο νομικό πλαίσιο πολιτικής για τους καταναλωτές. Όπως καταδείχτηκε στα προηγούμενα σημεία 1.3, 1.4, και 1.5, η γνωμοδότηση δεν τεκμηριώνει επαρκώς την ανάγκη για παρόμοιες αλλαγές. Η γνωμοδότηση, αντί να προτείνει μια εκτενή τροποποίηση του νομικού πλαισίου της σημερινής πολιτικής για τους καταναλωτές, θα έπρεπε να εστιάζεται περισσότερο σε πραγματικά επιχειρήματα υπέρ της άποψης ότι το νέο πλαίσιο θα πρέπει να αποτελεί προτεραιότητα τη στιγμή της νέας αναθεώρησης του κειμένου της συνθήκης.

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 23

Ψήφοι κατά: 39

Αποχές: 5

Άρθρο 153

Διαγραφή στο σημείο 4 της τελευταίας περίπτωσης του σημείου

~~την ικανότητα αποτελεσματικής προσφυγής σε περίπτωση προσβολής των δικαιωμάτων ή των συμφερόντων των καταναλωτών, συγκεκριμένα με την αναγνώριση των δράσεων συλλογικού συμφέροντος.~~

Αιτιολογία

Δεν θα ήταν σκόπιμο οι ενώσεις των καταναλωτών να αποκτήσουν άμεση πρόσβαση στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Όλες οι ενώσεις προστασίας των καταναλωτών θα μπορούσαν τότε να ζητούν πρόσβαση στο δικαστήριο εξ ονόματός τους. Ένα παρόμοιο δικαίωμα θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα απαράδεκτες καταστάσεις (όπως συμβαίνει στις ΗΠΑ με τις ομαδικές αγωγές).

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 27

Ψήφοι κατά: 44

Αποχές: 2

Άρθρο 153-A

Να διαγραφεί το σημείο 4.

Αγτιολογία

Σύμφωνα με το κείμενο η πολιτική για την προστασία των καταναλωτών θα υπόκειται στους κανόνες της εσωτερικής αγοράς. Αυτό δεν συνάδει προς το περιεχόμενο της υπόλοιπης γνωμοδότησης.

Αποτέλεσμα ψηφοφορίας

Ψήφοι υπέρ: 27

Ψήφοι κατά: 34

Αποχές: 14

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ II

στη γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής

Το ακόλουθο απόσπασμα της γνωμοδότησης του τμήματος απορρίφθηκε βάσει τροπολογίας που υιοθέτησε η Συνέλευση. Έλαβε όμως τουλάχιστον το ένα τέταρτο των ψήφων.

Σημείο 6 — Άρθρο 153-A

2. Τα μέτρα εναρμόνισης λαμβάνουν εκ προτεραιότητας τη μορφή κανονισμού.

31 ψήφοι υπέρ της διαγραφής του σημείου

24 ψήφοι κατά

14 αποχές
